

Benimle Aşık Konuş 16

– Mecaz Adam · 18 Eylül 2019

“Hayat kitaplardaki kadar güzel olamaz hiçbir zaman. Ama çoğu kitaplar, güzelliğini yaşamdan almıştır” Yunus limonlu sodasını almış yatağında kitap okuyordu. Halide Edip Adivar’ın “Ateşten Gömlek” kitabını okumaya başlamıştı. Kitabın dili oldukça ağır geliyordu. Yunus, bunu öze yabancılaşmak olarak nitelendiriyordu. Bilhassa bu yüzden bu sorunun üzerine gidiyordu. Elinde Türkçe sözlüğü olurdu. Çoğu kelimeye sözlükten bakacak olsa dahi sıkılmıyordu. Biliyordu ki, insan özüne döndükçe insan kalabiliyordu.

Yunus, hangi kitaba başlarsa başlasın. Hep bir sonraki bölümde bırakırım kitabı diye diye, elinden bir türlü kitabı düşüremiyordu. İçten içe hoşuna da gidiyordu bu durum. Ailesini kaybettiğinde kitaplara sığınmıştı. Oradaki dünyada kendisine yer bulmuştu. Orada her şey çok güzel görünüyordu. Yormuyordu insanı yürüdüğü yollar. Ve yargılanmıyordu hiçbir fikir, fikir ayrılığına düşülse bile. Çünkü her kitap muhakkak hayattan etkilenmiş ya da hayatı etkilemiştir diye düşünüyordu.

Yunus, elindeki kitabı kitaplığa koyduktan sonra, pencereden dışarıyı izledi. Sonbaharda ne kadar güzel görünüyordu sokaklar. Sonbahar oğlu lösemi olan bir anne fedakârlığına sahipti. Belki de bu hassasiyeti için sonbaharı çok seviyorum diye düşündü. Birden aklına bir şey geldi.

Yunus dışarı çıkıp gençlerle bir etkinlik yapmak istedi. Herkesin bir arada olduğu bir zamanda, fikrini söyledi. Kimseden bir itiraz gelmeyince bugünü Bursa’yı gezmeye ayırdılar. Kitaplarda hayattan etkilenmiştir savını doğrularcasına.

Suat babasının arabasını aldı. Lara, Aysun Suat’ın süreceği araca bindi. Damla, Cüneyt ve Dilara da Yunus’un aracına yöneldi.

Yunus önden gidiyordu. Suat kendisini takip etsin diye. Varacakları yere kadar arabanın müzik çalarında çalan şarkılara eşlik ettiler.

Gölyazı ilk durak yerleri oldu. Çok bereketli bir köydü. Elleri öpülesi teyzeler tezgâh açmışlar evlerinin önlerine. Gelen gurbetçilerde bir sıla havası... İnsan bir garip oluyordu Gölyazı’da.

Hep birlikte bir masaya geçtiler. Semaverde tüten çayın o efsunlu tadı hayat hala yaşanmaya değer bir yer dedirtiyordu insana. Yunus buraya daha önce babasıyla gelmişti. Babası ona burayı anlatırken, o can kulağıyla dinliyordu. Zaten ne zaman babası konuşma o hep aynı hayranlıkla onu dinlerdi. Onun gibi giyinir, onun gibi düşünür, onun gibi yürürdü. Kim görse babasının oğlu derdi. Bu onda inanılmaz bir mutluluğun sebebiydi. Babasının burası için yazdığı bir sözü vardı. “ Kadınlar evlerde hapis değil, yaz bir başka yaşıyor Gölyazı’da. Evin yükü yalnızca erkeğin omzunda değil. Öyle bir yer ki kışı da güzel yazı da”

Ne zaman aklına Gölyazı düşse hep bu söz gelirdi hatırına. Bu anı ölümsüz kılmak istiyordu. Buraya geldiklerinde Cüneyt henüz doğmamıştı. Kardeşi de tıpkı diğerleri gibi ilk kez geliyordu buraya.

Öğleye doğru ayrıldılar Gölyazı'dan. Oradan geriye, belki de bir ömür unutulmayacak fotoğraf kareleri kaldı. Arabaya binip ilerlerken, Yunus dikiz aynasından geriye baktı. Geride hala kendilerine has duruşlarıyla, elleri öpülesi teyzeler vardı. Ürettikleri, her biri helal kazancın mamulleri olan gıdalar görülmeye değerdi diye düşündü.

Tophane'ye vardıklarında insana şehri gökyüzünden izliyormuş havasını veren atmosferin tesiriyle daha bir heyecanlı oluyordu insanlar.

"Bursa'ya boşuna su şehri demiyorlar. Baksanıza her yerde insana sakinlik veren, suların o tatlı nağmeleri var. Her yerde şadırvan var. Sanki şehre ayak basan gayri Müslimler gittikten sonra abdest alıp paklanması için tabiatın. Öyle mistik bir şehir ki, ne kadar uğraşılsa da değiştirilemiyor dokusu. İnsanlar ne zaman uğrasa bu kadim şehre, akıllarında tek bir pişmanlık olur. Niye daha öncesinde nasip olmadı görmek buraları."

Herkes oturmuş can kulağıyla Yunus'u dinliyordu. Yunus konuşmasını bitirmese kimse bitsin istemeyecekti.

Konuşma bitince türbeleri gezdiler. Ulu Cami'de namazları eda edip evin yolunu tuttular. O anda hiç bitmesin istiyorlardı bu yolculuk. Öylesine mütebessimlerdi ki, güneş sonbaharda sanki kıskançlığından bulutların ardına saklanmıştı.

Dağ evine vardıklarında herkes inmişti araçtan. Tatlı bir yağmur sonrası, yerdeki sarı yapraklar ıslanmıştı. Ekip de en az yağmur sonrası oluşan gökkuşağı gibi rengârenkti bugün.

Damla, herkesin kendi halinde bir şeylerle meşgul olduğu anda sevdiğinin yanına gitti. Ona aşk dolu gözlerle bakıyordu. Bugün harika bir gün geçirmişlerdi. Ne uzun zaman olmuştu Bursa'da gezmeyeli diye düşündü. Yunus, Damla'ya yeniden o özgür kız ruhunu vermişti. Damla fotoğraf karelerinde saklı duran anıları yine yeniden yaşamının tadına varmıştı.

Yunus, Damla'dan da mesuttu. Onunlayken her an yeniden doğuyor gibiydi. Onunla sabahlar daha bir güzel oluyordu. Kuşlar alabildiğine güzeldi. Dört mevsimde de güzel olabilir miydi bir insan. Yunus bu soruları cevap arayadursun. Güz, bir olan yaratıcının yegâne fırçasıyla bakan herkesi kendisine hayran bırakıyordu. Yunus susuzluğunu ancak Damla ile konuşurken giderebiliyordu sanki.

Yunus: Seninle olduğum her an için Allah'a şükrediyorum.

Damla: Sensiz geçirdiğim bir anım yok ki, ben zaten her an seninle olduğum için Allah'a şükrediyorum.
Yunus: Sonu kavuşmak olsun istiyorum bu hikâyenin. Sonu kavuşmak olsa da sen benim Leylam olarak kalacaksın. Beni Allah'a ulaştıran bir vasıta olacaksın.

Damla: Kavuşmak, ancak asıl olan yâre ise güzeldir. Ona ne kadar var bilmiyorum. Bildiğimse birlikte varalım o yâre.

Yunus: Seni seviyorum

Damla: Seni seviyorum.

Cüneyt, odasına çekilmiş yeni bir mektup yazıyordu. Lara elinden kayıp gidiyordu. Cüneyt'in elindense hiçbir şey gelmiyordu. Yazmak, olabildiğince yazmak dışında hiçbir şey...

" Lara'm

Ben senden gelen hiçbir acıya sırtımı dönmem. Varsın düş olsun sevinç, ben kahrına da razıyım. Solgun mevsimler zaten hep bir engel mutluluğa. Gayrı gidişin kadar hiçbir acı üzemez beni.

Ne senin gibi giden olacak kadar cesurum. Ne de kalmak isteyen olabiliyorum. Ben zaten en çokta terk edilen oluyorum. Hava yağmurlu değil gözlerim nemli. Ondan hep bu seller. Bir vedayı da adam gibi uğurlasak olmaz mı? Neden her veda arkasından tamiri zor bir kalp bırakır. Anlamıyorum.

Benden kalacak bir dünyayı da hiç ettin kendi ellerinle. Şimdi dünya yansa kimin umurunda olur ki.

Sanma sen gidiyorsun diye göz aydınlığına gelirim. Karanlık gitmez ki hiç benden. Ne sokak lambaları ne araba farları hiçbiri aydınlatamaz kalbimin karanlık sokaklarını. Öyle bir gidiyorsun ki, kelimeler yetim kalıyor. Ne yapsam da dolduramam yerini.

Gittiğin yerde iyi düşün. Hala konuyor mu aşk kelebekleri gülüşüne? Kanarlar mı insanlar gülüşüne benim gibi? Bense bir daha hiçbir aşka inanmam sana inandığım gibi...

Bir sevdam kalacak senden geriye. Onu da hiç edemem sana olan öfkemden. Dileğim o ki hep mutlu olasın. Bir başkasının daha canını yakmayasın. Ben çok yandım.

Olurda bir gün pişman olursan eğer, sana diyecek sözlerim olacak.

Bana eskimeyen aşklar getir. Bunlar bayat gözyaşları sevgilim. Artık derman kalmadı dizlerimde. Bin hüznün olsa da, fermana itaat göreceksin dizelerimde. Bilirsin gönüldür ferman dinlemeyen. Ben artık bu işte gönülsüzüm..."

Devam Edecek...